

“Ka’ du se det her hul?!”

Patrick’s øjne var så åbne, at der var en reel risiko for, at de faldt ud, og hans blik var så intenst, at det kunne have brændt hul i Claus’ hud.

Patrick’s højre pegefingertip pegede direkte ned på det hul, der befandt sig lige under hans venstre knæ.

Hullet var på størrelse med en fed tommelfinger, og det var ved første øjekast ikke særlig charmerende. Heller ikke ved andet øjekast.

I det hele taget var det et decideret klamt hul, og man fik det indtryk, at Patrick ikke prioriterede hygiejnen i hullet videre højt.

Det var som en ekstra klam navle - lige under knæet.

Claus lå på knæ foran Patrick og havde øjnekontakt med hullet, men da han ikke svarede, gentog Patrick sit spørgsmål.

“Kan du se det her hul, Claus?! Hva’?! KAN DU DET?! KAN DU SE HULLET, CLAUS?!”

Patrick skreg som en sindssyg, og øjnene nåede næste niveau af vanvid, mens pegefingertip bevægede sig frem og tilbage mod hullet.

“...jjjjaa, Ppppatrick... jeg k-k-ka godt s-s-se hullet,” fik Claus fremstammet. Han var godt brugt oven på den hæsblæsende jagt, og han var egentlig for træt til Patrick’s julelege, men der var ikke andet at gøre end at lege med, hvis han ville beholde sit liv. Og det ville han gerne, for han havde en aftale med Gangster-Cille dagen efter, og den turde han ikke blive væk fra, for så ville hun slå ham ihjel, og han orkede ikke at dø to gange på samme uge.

“Ku’ du tænke dig’ så’n et hul, hva’?”

Patrick rykkede sit hullede ben endnu tættere på Claus’ ansigt, og nu begyndte stanken fra det beskidte hul at brede sig til Claus’ næse. Det lugtede af råd og mødding og noget af det snask, der kan sidde mellem tænderne, som kun kommer frem den ene gang om året, man bruger tandtråd. Ved nærmere eftertanke kunne Claus ikke tænke sig sådan et hul.

“N-n-nej Patrick... jeg ku ku ku ik tænke mig sådan et hul.”

Det var tydeligvis ikke det svar, Patrick havde ledt efter, for han rykkede sit knæ endnu tættere på Claus, så spidsen af næsen nu befandt sig lige i hulåbningen.

“SIGER DU DET ER GRIMT, HVA CLAUS?!”

Åh, det var en katepine for Claus. For hvis han svarede, at det var grimt ville Patrick blive endnu mere sur, og hvis han svarede, at det ikke var grimt, ville han jo lyve. Både over for sig selv, men også overfor Patrick, og det ville han sagtens kunne regne ud.

Han havde på fornemmelsen, at det ikke ville hjælpe at argumentere for sin sag, for Patrick var godt oppe at køre, men han forsøgte alligevel.

“Men Patrick... det er jo... sådan et hul... der passer godt til dig... det ser super fint ud på dig... men jeg tror ikke det ville være.... så fedt til mig....”

Claus kunne godt selv høre, det lød åndssvag, men han kunne ikke gøre andet. Han var klæmt op i en krog og uanset, hvad han gjorde, ville det være forkert.

Måske havde det alligevel virket, for Patrick flyttede nu sit ben og begyndte at halte lidt væk fra Claus, der udmattet knælede ved siden af handicapscooteren, der stadig havde en søjle af røg op fra sig efter den havde tonset gennem landskabet få minutter tidligere.

Patrick vendte sig om mod sin knælende håndlanger, og så begyndte han at grine. Først et enkelt grin, der blev afløst af det næste og så et mere, inden en lavine af grin var startet. Patrick grinede så det rungede. Han grinede så det kunne måles på Richterskalaen. Han grinede så, selvom de stod et sted, hvor ingen kunne høre Claus skribe, som han havde fortalt ham, så ville der være mennesker, der kunne høre Patrick’s grin.

Claus kunne ikke lade være med at tænke, at det var fuldstændig ligesom i masser af de film, han havde set, hvor skurken altid begynder at grine på et helt tilfældigt tidspunkt, uden at nogen ved hvorfor han griner. Men han havde situationsfornemmelse nok til at vide, at det nok ikke var det rigtige tidspunkt at spørge Patrick, hvad han grinede af.

Lige så pludseligt han var begyndt at grine, lige så pludseligt stoppede han igen, og han fandt de vilde øjne frem igen og bevægede sig så hurtigt, hans haltende ben tillod det, over mod Claus.

“Claus! Du tror, du er så skide smart... Du tror, du er så skide klog... Du tror bare, du kan stikke af fra mig... og fra kaffen... men ved du hvad.... du kan ikke en skid....”

Nu stod Patrick igen med hullet lige foran Claus' ansigt.

“...Jeg har besluttet noget, Claus...”

Claus havde på fornemmelsen, at det ikke var en beslutning, der ville bringe noget positivt med sig, men han kunne ikke gætte, hvad det var.

“...jeg har besluttet, at du godt må proppe din tommerfinger ind i mit hul...”

Hvis Claus havde haft et helt år til at gætte på, hvad Patricks beslutning havde været, havde han aldrig gættet, at det havde været det.

“U-u-undskyld, hvad?!”

“Jeg har besluttet, at du godt må proppe den ene tommelfinger ind i mit hul... Og bare lige køre den rundt et øjeblik.... og hvis du finder noget derinde, så er det dit.”

Alene tanken om det - blandet med stanken fra det rådne og beskidte hul og frygten for, hvad han mon kunne finde der inde, blev for meget for Claus, og han kunne mærke varmt spyt bevæge sig op mod halsen.

Han kunne ikke holde det tilbage.

Bvvvdddr bbbvvvddrr. Claus brækkede sig på jorden foran. Han kunne ikke holde det tilbage.

Men det opildnede kun Patrick endnu mere, der haltede helt tæt på sit opkastende selskab og greb fat om armen på Claus, mens han begyndte at grine igen.

“Hahahaha, nu sker det.... Nu skal du stikke fingeren ind i mit skudhul... og tag dig bare god tid....”

“Jeg VIL ikke.” Der kom ikke mere bræk ud af Claus. Nu var der kun lyden tilbage.

“Det skulle du ha tænkt over, inden du prøvede at stikke af.... jeg slår dig ihjel.... jeg slår dig kraftedeme ihjel, hvis du prøver på noget....Stik så den finger ind.”

Patrick greb fat om den Glock 17, der hele tiden havde siddet i bukselinningen og førte den faretruende op mod hovedet på Claus...

Claus, der havde haft bedre dage, havde alligevel sit liv for kært til at ville dø på den her måde, så han måtte kæmpe imod brækfornemmelsen og forsøgte at flygte til sit happy place. Han samlede sine sidste kræfter i den højre arm og førte langsomt tommelfingeren op mod det gamle skudhul i Patricks ben.

“Føj for satan,” tænkte han, men der var ikke noget at gøre. Nu måtte han bare få det overstået.

For første gang længe faldt Patricks øjne til ro, og i det sekund, han kunne mærke en tommelfinger ramme åbningen i skudhullet, lukkede han øjnene og trak vejret dybt.

Det var en ubeskrivelig rar følelse. For Patrick.

Claus kunne nærmest ikke være i sin egen krop af ren og skær afmagt over, hvilken situation, han havde bragt sig selv i. Følelsen af at rode rundt i et gammelt skudhul var ulig noget, han havde prøvet før og væmmelsen over det nåede en højde han ikke troede var mulig.

Ingen sagde noget. Patrick nød hver en bevægelse og Claus kæmpede en indre kamp for ikke at besvime af afsky.

Det eneste, der larmede, var tanker inde i hovedet på Claus. “Hvorfor er jeg dog endt her? Hvorfor stoppede jeg ikke lidt før? Hvorfor startede jeg overhovedet det her? Hvorfor....”

Det var det sidste, Claus nåede at tænke, inden han hørte aftrækkeren på en pistol blive trykket i bund og efterfulgt af et skud....

Og så blev alt sort.